

πού και για ένα μαστραπά δὲν τὸ πούλας σ' Ἑβραίο.
 Κι ἂν μὲν ἴμορθε σ' ἄν γυρισμὸ γι' ἀμάξι τὰ πληρώσεις
 ἐκ πνευματικῆς πειθάνῳ νὰ μὴν τὰ κακαρόσης,
 ἀλλῶς πέρνεις τῆς νυκτὸς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
 καὶ τέλος, θεῖα χάριτι, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
 πού τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς κατὰ καλὴν μας μοῖραν
 εὐρῆκε τῆς ζωῆς πηγὴν καὶ Παραδείσου θύραν.
 Συντόμιες καὶ κοντολογίης χωρὶς πολλὰ συμβάντα
 τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς τοιοῦτος εἶναι πάντα.
 Τοιοῦτον κι' ἀπαράλλακτον τὸν βλέπεις κάθε χρόνον,
 καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ἔφτος εἶχε μόνον,
 πὼς παρευρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν Βασιλέων
 κι' ὁ Πριγκιπῆς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας Ναπολέων.
 Ὁ δὲ Τρικοῦπης, Περικλῆ, ἔφην' σ' ἄν χορὸν
 τοῦ Τσάρου Μεγαλόσταυρον ὅτ' ἀστήθη του φορὸν,
 κι' ὁδὴ στιγμὴν δὲν ἔπαυε παντοῦ νὰ τριγυρνᾷ,
 ὅπου βαρροῦσε πὼς αὐτὸς ἀκόμη κυβερνᾷ,
 καὶ χωρατάδες ἔκανε μὲ δλα τὰ σωστά του
 τοῦ Τσάρου, τοῦ Τσέρνοβιτς, τοῦ Μεγαλειοτάτου,
 κι' ἔγλε κάθε Βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἑκλαμπρότης...
 ἀλλὰ κι' οἱ πρόφην Ἰπουργοί, Δραγοῦμης καὶ Βουλπιώτης,
 ἦσαν ἐν μέσῳ τῆς Ἀδῆλης καὶ τοῦ Ἐπιτελείου
 σ' ἄν ξεπεσμένα λεῖψανα πεσόντος μεγαλειου.

Κι' ὁ Δελιγιάννης, Περικλῆ, μὲ ὄρος θλιβερόν
 μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' ἔκρινος θεωρῶν,
 νέας πλεκτάνας Ἀδελικὰς ὑπόπτει καὶ δόλους
 κι' ἔνομιξ' πὼς ἔβλεπε ἀκάθαρτα καὶ τριβόλους.
 Π. Τοῦλάχιστον ὅτου Μοντολὸν δὲν ἴπηγες νὰ χαζέψης;
 Φ. Μὲ τὰς Πρεσβείας, Περικλῆ, δὲν ἔχω ἐπισκέψεις,
 γιατί σὲ τρῆν ἢ θρηδες, ὅταν μαλάζης πίστερα...
 ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ὅτου Μοντολὸν τὰ ἔβγα καὶ καλλίτερα...

Κι' ἐκεῖ σταυροί, Γεννησαρλῆς καὶ πρόσωπα μεγάλα,
 καὶ μυγαῖς ἐτριγυρίζαν ἀμέτρηται στὴ σάλα
 ὡς θέματα πρωτοφανῆ καὶ ἀτόλισμα τοῦ μπάλου...
 μὲ τόσον ἦτο πλοῦσιον καὶ τὸ Σουπὸ τοῦ Γάλλου,
 πού ἔλοι κι' ἔλαις ἔχρῳσαν ὡσαν ξεφυχομέναις,
 κι' αὐταῖς ἢ μυγαῖς φαίνεσαι πὼς ἦσαν πικραμέναις,
 καὶ γιὰ νὰ φῶν ἐδάγκωναν μετὰ μεγάλης λύσσης
 τὰ νεκροτὰ τῶν γυναικῶν κι' αὐτῆς τῆς Βασιλοῦσης.

Π. Ἄλλο δὲν ἴπηγες;
 Πουθενά... κατ' οἶκον ἀνασκεῖλωσα
 καὶ πᾶσαν ματαίωττα τοῦ κόσμου ἐρασκίλωσα.
 Π. Πρέπει λοιπὸν τὴν μοῖρα μας νυχθήμερον νὰ κλαίμε;
 Κι' ἂν δὲν πηγαίνεις στοὺς χοροὺς τί διάβολο θὰ λέμε;
 Φ. Τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα, καθὼς καταλαμβάνεις,
 καὶ ἦθε κι' ἡ ἀράδα σου τὸ μέρος σου νὰ κάνης.
 Π. Καὶ τώρα, βρέ, τί ἀγαπᾷς;
 Φ.

Τι. Ἔλεο κι' ἀγαπᾷ

τὸ ἔνοεις πολὺ καλὰ καὶ δίχως νὰ σ' ὀτῷ πῶ,
 καὶ σίχω τὸ στηλίτρι σου νὰ μὴν περνεῖ ἢ ὄρα...
 Π! Ὅρος λοιπὸν ὅτ' ἡ δόξα σου μὲ δυνατὴ σπαλίθρα.

Καὶ ὀλίγαις ποιητικαῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

*Στὸ Κατάστημα ἐκεῖνο τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν
 εἶς θαυμάσιον Παζάρι κι' ἀληθῶς μοναδικόν.
 Ἐκεῖ ἔβρισται δ, τι θέλεις, καὶ μετᾶξια καὶ βαλλοῦδα,
 καὶ πωλήτρια προβάλλει μὲ καὶ ἄλλη παταλοῦσα,
 τὰ καλλίτερα κορμίτια, τὰ καλλίτερα κομμάτια,
 ὅπου κόσμο ξετραβιάνουν τὰ γλυκύτατα τῶν μάτια,
 κι' ὁμορφότερα τὰ κάνει τοῦ ἔλεος τῶν ἡ χάρις,
 καὶ δὲν ἔφρει τί ν' ἀφήσης καὶ δὲν ἔφρει τί νὰ πάρης.
 Στὴν σακκοῦλα σὰς παράδες καὶ κανεῖς ἄς μὴν ποζάρης,
 ἀλλ' ἄς τρέψῃ ἄρον ἄρον ὅτ' ὑπερφίμο Παζάρι.

Τὴν προσεχὴ Παρασκευὴν ὁ Γκόζας ὁ μέγας,
 ὅπου μ' αὐτὸν ὅτ' φλάουτο δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 πούν' ἄλλο πρῶγμα νὰ τὸ πῆς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσης,
 μῖσα ὅτ' Ὁρίστον τὸ κοῖνον καλεῖ τῆς Πρωτευούσης
 εἰς μουσικὴν ἀπέλασιν καὶ συναυλίαν πρώτην,
 κι' εἰς ταύτην πᾶς τῆς μουσικῆς θὰ τρέψῃ διασώτην.
 Ἐκεῖ Νικόλ ὁ βρολιότης καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 κι' ὁ προσφιλεὺς Βελούτος, ὁ πρῶτος εἰς τὸ πιάνο.

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινῆ
 εἰς σχήματα ποιητικὰ καὶ εἰς μυρία εἶδη.
 Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται καὶ φθίνετα δὲ θέλεις,
 ἴμορσις καὶ μπουκαμάδες ἀκόμη νὰ τοὺς στέλλης.
 Τί ὁμορφεὶ ἀλήθεια καὶ τί χαριτωμέναι!...
 ἔμπροσ! κι' ὁ κῆρ Ἀνάστης ἀγοραστατὰς προσμένει.

*Ἐμπρὸς ὅτ' ἡ Ἀκροπόλις τὴν Χαλιμὰ ριχθῆτε,
 ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστήθητε.
 Ἡ Χαλιμὰ ἡ ἔραουστὴ μὲ παραμόδια χίλια,
 ἡ Χαλιμὰ ἡ ὁμορρὴ μὲ ζάχαρι ὅτ' ἡ χίλια,
 ὅπου διαβαίνουν γύρω τῆς ἀνάδης καὶ σπέρμα
 κι' ἀφροκλασταῖς Χανουμοῖσαις μὲ τῆς ἀγάτης μάγια,
 μὲ τοῦ σεβτα ὄνειρατα, μὲ τοῦ σεβτα σεκλέτια,
 μὲ χίλια δὲν ροδόσταμα, μὲ χίλια δὲν σερμπέτια.
 Ἐμπρὸς ὅτ' ἡ Ἀκροπόλις τὴν Χαλιμὰ ριχθῆτε
 καὶ ἔλοι κι' ἔλαις σὰς γι' αὐτὴν λεπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνο — πὼς σ' ὀτῷ σ' ἡμῶν ἀνέβη,
 ὅτ' ἡ Νεάπολι ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοφείει
 μὲ ἔνοδοχέον Σόδη — δὲν σ' ὀτῷ λαδὶ τρεῖς σ' ὀτῷ ἔλιδι.

μὲ Χημειον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμῆ.

*Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἘΚΚΟΥΡΝΗΣ τῆς; καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστατεῖον κενιοῦτος πολις.